

— На кждѣ замина Вълчанъ? — попита Грозданъ.
Въ града. Много е сърдитъ. Ама и ти май го прѣкали.

— А той? Не го ли чу какво приказваше?

— Остави го ти него! Бѣбрица си е Вълчанъ, не го ли знаешъ? Най-послѣ — дума ли ти той, думай му и ти. Ама да земешъ да го ударишъ! Много, много е докаченъ.

Нейко се обърна, като оживенъ:

— Докаченъ ли? Докаченъ ли? Не, смазанъ е човѣкътъ, сокрушенъ е, убитъ е! Снощи азъ го заведохъ въ кѣщи. Съ сълзи плака прѣдъ мене, човѣкътъ. Плака като дѣте. Шейсетгодишенъ човѣкъ сѣмъ, казва, никой до сега и съ прѣстъ не ме е закачилъ, а той да ме удари! Ще го гоня! Ще го гоня, казва, додѣто ми падне калпакътъ отъ главата, и на дѣцата, и на унучитѣ си, казва, ще завѣщая, до девета рода ще го гоня!

Грозданъ слушаше Нейко безъ да го прѣкъсне. Една отвѣсна и дълбока чѣрта се появи на челото му и раздѣли навжсенитѣ му вѣжди.

— Добрѣ, — каза той, щомъ Нейко свърши. — Нека ме гони. И азъ нѣма да му се оставя. Или той, или азъ!

— Не тѣй, не! А вземете, че се помирете, — обади се Къню. — Ти ще го гонишъ, той ще те гони. Какво излиза отъ всичко туй? Умраза, само една умраза.

— И азъ така ще река, помирете се! — съгласи се Нейко, изведнажъ станалъ отстѣпчивъ и мекъ. — Помирете се. И Вълчанъ наистина не е цвѣте, ама старъ човѣкъ е.

И съ поучителния тонъ на мждрецъ Нейко добави:

— А бѣлитѣ коси трѣбва да се почитатъ.

— Да се почитатъ ли? — нечакано избухна Грозданъ. — Почита се човѣкъ, а не такъвъ изедникъ! Да муснемамъ шапка ли искашъ, да му се кланямъ? Защо? Защото е богатъ ли? Защото е старъ ли? А какво върши не зна-